

עפ"ת 43224/06/18 - מדינת ישראל-משרד התחבורה יחידת התביעות הארצית נגד יוסף בנאמו

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 43224-06-18 מדינת ישראל-משרד התחבורה יחידת התביעות הארצית נ' בנאמו
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת ד"ר חיה זנדברג
המעוררת
נגד
המשיב
יוסף בנאמו
מדינת ישראל-משרד התחבורה יחידת התביעות הארצית

פסק-דין

ערעור על פסק-דין של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' סגן הנשיא יהושע צימרמן) מיום 24.5.2018 בתת"ח 3887-06-17.

כתב האישום

1. ביום 8.6.2017 הוגש נגד המשיב כתב אישום לבית משפט השלום לתעבורה בירושלים (תת"ח 3887-06-17), ובו יוחסה לו עבירה של סירוב להסיע במונית, עבירה לפי תקנה 501(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 ולפי סעיף 62(1) וסעיף 68 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

2. לפי הנתען בכתב האישום, ביום 7.7.2016 בשעה 14:23 לערך, ביצאה מהתחנה המרכזית בירושלים, פקח משרד התחבורה ביקש מהמשיב - שהוא נהג מונית - להסיעו במונית לרחוב בנק ישראל 5. המשיב סירב להסיעו, למרות שהיה פנוי לביצוע הנסיעה.

3. המשיב כפר בנתען בכתב האישום, והתיק נקבע להוכחות.

פרשת ההוכחות

4. עד התביעה היחיד היה פקח משרד התחבורה. במסגרת עדותו, הוגשו דו"ח הפיקוח שהכין וכן סרטון שצילם. בדו"ח נכתב לאמור: "הגעתי לתחנה מונית. ביקשתי מונית שאלתי מי בתור וענה לי אחד הנהגים אני ולאן אני צריך ציינתי את הכתובת רח בנק ישראל 5 אמר לי שארד יותר למטה שם יש מוניות. אמרתי לו כי יש תחנה כאן ולמה הוא שולח אותי למוניות אחרות ואז ענה לי כי לא מסיע אותי. אמרתי לו כי יש תחנה כאן שוב אך עדיין עמד על שלו לא להסיע אותי. אמרתי לו בשלישית מצ"ב צילום כי רח בנק ישראל זה גם כתובת ענה לי כי לא לוקח אותי וגם לאחר שהנהג שהיה אחריו בתור אמר לו מפורשות לקחת אותי וגם לאחר שהזדהיתי כעובד יחידת הפיקוח המשיך לסרב להסיע אותי. רשמתי וצילמתי את פרטי המונית... עליתי למונית הבאה בתור הנהג הסיע אותי לרחוב בנק ישראל 5" (ת/1).

5. בעדותו, חזר הפקח על הדברים שמסר בדו"ח הפיקוח.

6. בנוסף, הגישה המבקשת כראיה את הדברים שמסר המשיב בחקירתו מיום 25.9.2016. בהודעתו, ציין המשיב כי אינו זוכר את האירוע וכי ייתכן שהשיב לפקח כפי שהשיב בשל כך שהמתין לנוסע אחר (ת/3).

7. המשיב העיד להגנתו, וטען כי "אני יוצא בשביל לעבוד, לא בשביל לסרב לנסיעות" (עמ' 6 לפרוטוקול). במענה לשאלה מדוע עמד ראשון בתור אם המתין לנוסע, הסביר המשיב כי ברחוב יפו אין לו מקום אחר להמתין לנוסע. במהלך עדותו, הוצג לו תדפיס הסלילים מהמונה, ממנו עלה כי במהלך שעה מרגע המפגש בינו לבין הפקח הוא לא ביצע כל נסיעה שהיא. המשיב התבקש להבהיר כיצד הדברים מתיישבים עם גרסתו, לפיה המתין לנוסע אחר. המשיב השיב שייתכן שהמתין לבתו.

פסק-הדין

8. ביום 24.5.2018 ניתן פסק-דין של בית המשפט קמא, אשר זיכה את המשיב מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו, לאמור: "מהסרטון לא עולה כי הנאשם סירב להסיע את העד, ומהסרטון ניתן להבין כי הנאשם מסר מספר פעמים לעד כי אינו פנוי. אמנם מדו"ח הביקורת עולה כי הייתה התרחשות אשר קדמה למקטע באירוע אשר צולם ואולם מצופה מעד התביעה, אשר יצלם או יקליט את כל מהלך האירוע, ודאי את החלק אשר אמור לגלות את העבירה. לנוכח העובדה כי כאמור האירוע צולם, ומהחלק המצולם לא עולה עבירה, מתעורר ספק, ומספק זה זכאי הנאשם להנות.

טוענת באת-כוח המאשימה כי קיימות מספר גרסאות מפי הנאשם, הן בחקירתו במשרד התחבורה והן בפני בימ"ש ואולם אציין כי מעיון בחקירתו במשרד התחבורה (ת/3) עולה ברורות כי הנאשם לא זכר את המקרה, וכל תשובותיו היו בגדר אפשרויות בלבד למתרחש וזאת לנוכח העובדה כי לא זכר את האירוע... לכן לא ניתן לראות בגרסאות השונות נתון אשר פועל לרעת הנאשם.

עוד טענה באת כוח המאשימה כי לא המתין לנוסע נוסף וזאת לנוכח העובדה כי על פי תדפיס הנסיעות מאותו היום ובמשך כשעה לאחר קרות האירוע לא בוצעה כל נסיעה. אף טענה זו אינה פועלת בהכרח נגד הנאשם. הנאשם ציין מפורשות כי דבריו בדבר המתנה לנוסע הינם בגדר אפשרות בלבד, ובבימ"ש העלה אפשרויות נוספות. מעבר לכך, ניתן אף לומר כי העובדה שבמשך כשעה לאחר קרות האירוע לא בוצעו נסיעות יכולה דווקא ללמד שאכן הנאשם היה בהפסקה ממושכת."

הערעור

9. המדינה ערערה על פסק-הדין, ובמסגרת הערעור טענה כי טעה בית המשפט קמא הנכבד בשעה שלא קבע ממצאי מהימנות לגבי גרסת הפקח, שהייתה אמינה, וכי לא היה מקום לייחס משקל לכך שלא כל האירוע הוקלט על ידי הפקח, בשעה שהפקח הסביר כי הוא החל לצלם את האירוע רק לאחר "הבנת העבירה".

10. מנגד, המשיב טען כי דין הערעור להידחות, וכי יש מקום לפסוק לו הוצאות בגין ההליך. המשיב טען כי הוא אינו זוכר את האירוע, וכי מהסרטון רואים בבירור שהוא לא ביצע כל עבירה.

דין והכרעה

11. לאחר העיון, החלטתי לדחות את הערעור.

12. בית המשפט העליון פסק ושב ופסק כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעת ממצאים שבעובדה. כדברי כב' השופט מינץ בע"פ 9741/16 אסלן נ' מ"י, פורסם בנבו (2018):

"הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים... זאת מכיוון שערכאת הערעור חסרה את היכולת להתרשם, באופן בלתי אמצעי, מהעדים ומהראיות שהוצגו בפני הערכאה הדיונית" (שם, בפסקה 15 לפסק-הדין).

13. הערעור בענייננו סב כולו סביב שאלות מובהקות שבעובדה, כשהמערערת מבקשת כי ערכאת הערעור תקבע כי מהימנותו של הפקח גוברת על מהימנותו של המשיב, וכי אין בסרטון המצולם כדי לפגוע באמינות גרסתו של הפקח.

14. אולם, טענות אלו, כולן, הן טענות מובהקות שבעובדה, ואין בענייננו כל עילה להתערב בממצאים שנקבעו, כאשר בית המשפט קמא שמע את העדים, התרשם מהם באופן בלתי אמצעי, עיין במסמכים וצפה בסרטון, והכריע כפי שהכריע.

15. ואכן, עיון בראיות שהוגשו ובסרטון שהוקלט על ידי הפקח מעלה כי לא נפלה כל שגגה בפסק הדין. די אם אציין כאן כי ניכרים דברי הטעם שבנימוקו של בית המשפט קמא, לפיו העובדה שהמשיב לא ביצע כל נסיעה שהיא במשך שעה לאחר האירוע, יש בה דווקא כדי לחזק את גרסת המשיב כי לא היה פנוי לנסיעה.

16. אשר לסרטון: הגם שהסרטון מקוטע, והצילום בו הוא מזווית שקשה לעתים להבין את האירועים, בסרטון נראה המשיב אומר שוב ושוב לפקח: "אני לא בעבודה", ובהקשר בו נאמרו הדברים, הגם שיכול שקדמו לקטע המצולם דברים נוספים, אכן - כפי שקבע בית המשפט קמא - זכאי המשיב ליהנות מהספק, העולה מהסרטון. בבחינת "טוב מראה עינים, מכלל-נפש" (קהלת ו, ט).

17. מטעמים אלו, לא קמה בענייננו כל עילה שהיא להתערב בממצאי העובדה שנקבעו בבית המשפט קמא, ובהתאם לפסיקתו המנחה של בית המשפט העליון - דין הערעור להידחות.

18. אשר לבקשת המשיב לחיוב המערערת בהוצאות: לאחר בחינת כלל נסיבות המקרה, אין מקום לחיוב המערערת בהוצאות. אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ט, 28 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.

עמוד 2

